

दानिएलचे पुस्तक - एकसष्टावा क्रमांक

भविष्यसूचक वस्त्रपटाचे उलगडणे: दानियेलाच्या दृष्टान्तांचे, कराराचे आणि शेवटच्या दिवसांतील मुद्रांकनाच्या काळाचे आकलन

Jeff Pippenger
2024-01-25

नवव्या अध्यायात गब्रिएल दानियेलाकडे आला, जेणेकरून आठव्या अध्यायात दर्शविण्यात आलेल्या त्या दोन दृष्टांतांविषयी त्याला प्रज्ञा व समज प्राप्त व्हावी.

आणि त्याने मला कळविले, माझ्याशी बोलला, आणि म्हणाला, हे दानीएल, तुला कौशल्य व समज देण्यासाठी मी आता आलो आहे. तुझ्या विनंत्यांच्या आरंभीच आज्ञा निघाली, आणि तुला दाखविण्यासाठी मी आलो आहे; कारण तू अत्यंत प्रिय आहेस; म्हणून या विषयाचे आकलन कर, आणि दर्शनाचा विचार कर. दानीएल १:२२, २३.

दानिएलला त्याला आवश्यक असलेले "समज" प्राप्त व्हावे यासाठी, गब्रिएलने त्याला "विषय" आणि "दृष्टांत" या दोन्हींचा अर्थ समजून घ्यावा असे सांगितले. "विषय" हा पवित्रस्थान आणि सैन्य यांचे तुडविले जाण्याच्या दृष्टांतांविषयी होता, आणि "दृष्टांत" हा २२ ऑक्टोबर, १८४४ या प्रकट होण्याच्या दृष्टांतांविषयी होता. सिस्टर व्हाईटदेखील या दोन दृष्टांतांवर भर देतात, जेव्हा त्या आम्हांस कळवितात की, दानिएल सत्तर वर्षांच्या बंदिवासाचा आणि तेवीसशे वर्षांचा परस्परसंबंध समजून घेण्याचा प्रयत्न करीत होता. सत्तर वर्षे हीच ती गोष्ट होती जिला गब्रिएलने "विषय" असे ओळखले, आणि "दृष्टांत" हा तेवीसशे वर्षांचा होता. गब्रिएल जेव्हा तेवीसशे वर्षांचे स्पष्टीकरण देतो, तेव्हा दानिएल शेवटच्या दिवसांतील "सुज्ञ" यांचे प्रतिनिधित्व करतो. "सुज्ञ" गब्रिएलच्या स्पष्टीकरणातील "विषय" आणि "दृष्टांत" हे दोन्ही ओळखतात; दुष्ट मात्र समजून घेत नाहीत. मिलरार्ड लोकांनी "विषय" आणि "दृष्टांत" समजून घेतले, परंतु केवळ मर्यादित रीतीने.

चौकशीच्या अवधीतील चारशे नव्वद वर्षे हा असा काळ होता, जो लेवीय २५ आणि २६ मध्ये दर्शविलेल्या "सात काळां"च्या कराराविरुद्ध चारशे नव्वद वर्षांच्या बंडखोरीवर आधारित होता. सत्तर वर्षांची बंदिवासाची अवधि ही त्या सर्व वर्षांची एकूण बेरीज होती, ज्यांत भूमीस तिच्या विश्रांतीचा लाभ घेऊ देण्यात आला नव्हता.

ज्या आठवड्यात ख्रिस्ताने अनेकांबरोबरच्या कराराची पुष्टी केली, तो आठवडा बारा शेष दिवसांच्या दोन कालखंडांनी दर्शविलेल्या त्याच्या कराराच्या वादाचे एक चित्रण होता. तो भविष्यसूचक आठवडा क्रूसाद्वारे विभागला गेला, जो देवाच्या शिक्क्याचे प्रतीक आहे.

"जिवंत देवाची मुद्रा कोणती आहे, जी त्याच्या लोकांच्या कपाळांवर ठेवली जाते? ती अशी एक खूण आहे जी देवदूत वाचू शकतात, परंतु मानवी डोळे वाचू शकत नाहीत; कारण संहार करणाऱ्या देवदूताने या मुक्तीच्या खूणीला पाहिले पाहिजे. बुद्धिमान मनाने प्रभूच्या दत्तक घेतलेल्या पुत्रांमध्ये व कन्यांमध्ये कल्वरीच्या क्रूसाचे चिन्ह पाहिले आहे. देवाच्या नियमाच्या उल्लंघनाचे पाप दूर करण्यात आले आहे. त्यांनी विवाहवस्त्र परिधान केले आहे, आणि ते देवाच्या सर्व आज्ञांप्रती आज्ञाधारक व विश्वासू आहेत." Manuscript Releases, volume 21, 52.

त्या आठवड्याने बारा शंभर साठ वर्षांच्या दोन कालखंडांचे प्रतीकात्मक दर्शन घडविले, जे इ.स. ५३८ च्या रविवार-कायद्याने (पशूचे चिन्ह) विभागले गेले होते; त्या काळात प्रथम मूर्तिपूजक व्यवस्था आणि नंतर पोपसत्ता यांनी पवित्रस्थान व सैन्य यांना तुडवून टाकले. बारा शंभर साठ दिवसांपर्यंत ख्रिस्ताने आपली साक्ष दिली; त्यानंतर आणखी बारा शंभर साठ दिवसांपर्यंत ख्रिस्ताने आपल्या शिष्यांद्वारे तीच साक्ष दिली. बारा शंभर साठ वर्षांपर्यंत सैतानाने मूर्तिपूजक व्यवस्थेद्वारे आपली साक्ष दिली; आणि त्यानंतर आणखी बारा शंभर साठ वर्षांपर्यंत सैतानाने पोपसत्तेद्वारे आपली साक्ष दिली.

प्राचीन इस्राएलच्या आज्ञाभंगामुळे जे वाचा देवाचा “वाद” ठरले, ते लेवीय पुस्तकाच्या पंचविसाव्या अध्यायातील वाचा होते, ज्यात भूमीने विश्रांती घ्यावी आणि प्रत्येक एकोणपन्नासाव्या वर्षी साजरा केला जाणारा जुबिली यांचे विवरण केले होते.

आणि परमेश्वराने सीनाय पर्वतावर मोशेला सांगितले, असे म्हणाला, “इस्राएलच्या संततीशी बोल आणि त्यांना सांग, ‘मी तुम्हांस देत असलेल्या देशात तुम्ही आलात, तेव्हा त्या देशाने परमेश्वरासाठी शब्बाथ पाळावा. सहा वर्षे तू आपले शेत पेरशील, आणि सहा वर्षे तू आपली द्राक्षबाग छाटशील, आणि तिचे उत्पन्न गोळा करशील; परंतु सातव्या वर्षी त्या देशासाठी संपूर्ण विश्रांतीचा शब्बाथ असावा, परमेश्वरासाठी शब्बाथ; तू आपले शेत पेरू नकोस, आणि आपली द्राक्षबाग छाटू नकोस. तुझ्या कापणीतील आपोआप उगवलेले तू कापू नकोस, आणि न छाटलेल्या तुझ्या वेलींची द्राक्षे गोळा करू नकोस; कारण ते वर्ष देशासाठी विश्रांतीचे वर्ष आहे. आणि देशाचा शब्बाथ तुम्हांस अन्न होईल; तुला, तुझ्या दासाला, तुझ्या दासीला, तुझ्या मजुराला, आणि तुझ्याजवळ परदेशी म्हणून राहणाऱ्यास; तसेच तुझ्या गुरांसाठी, आणि तुझ्या देशात असणाऱ्या वन्य पशूंसाठी, त्याचे सर्व उत्पन्न अन्न होईल. आणि तू स्वतःसाठी वर्षांच्या सात शब्बाथांची गणना कर, सात वेळा सात वर्षे; आणि वर्षांच्या त्या सात शब्बाथांचा काळ तुला एकोणपन्नास वर्षांचा होईल. मग सातव्या महिन्याच्या दहाव्या दिवशी तू जुबिलीचा रणशिंगनाद करवावास; प्रायश्चित्तिदिनी तुम्ही आपल्या सर्व देशभर रणशिंग वाजवावे. आणि तुम्ही पन्नासावे वर्ष पवित्र ठरवावे, आणि त्या देशातील सर्व रहिवाशांसाठी सर्व देशभर स्वातंत्र्य घोषित करावे; ते तुम्हांस जुबिली ठरेल; आणि प्रत्येकाने आपल्या मालमत्तेकडे परत जावे, आणि प्रत्येकाने आपल्या कुळाकडे परत जावे. ते पन्नासावे वर्ष तुम्हांस जुबिली असेल; त्यात तुम्ही पेरणी करू नका, त्यात आपोआप उगवलेले कापू नका, आणि त्यात न छाटलेल्या वेलींची द्राक्षे गोळा करू नका. कारण ती जुबिली आहे; ती तुम्हांस पवित्र असेल; तुम्ही तिचे उत्पन्न शेतातून खावे. या जुबिलीच्या वर्षी प्रत्येकाने आपल्या मालमत्तेकडे परत जावे.’ लेवीय 25:1-13.”

तेवीसशे वर्षांच्या भविष्यवाणीचा पहिला कालखंड, जसा ख्रिस्ताने करार दृढ केला त्या आठवड्याशी आणि चारशे नव्वद वर्षांशी संबंधित आहे, तसाच तो लेवीयविवरण अध्याय पंचवीस व सव्वीस मधील “सात वेळा” यांच्याशी थेट संबंधित आहे.

म्हणून जाणून घे आणि समजून घे, की यरुशलेम पुन्हा पूर्ववत करण्याची व बांधण्याची आज्ञा निघाल्यापासून अभिषिक्त अधिपतीपर्यंत सात आठवडे आणि बासष्ट आठवडे होतील; रस्ता पुन्हा बांधला जाईल, आणि तटबंदीही, तेही संकटकाळात. दानिएल 9:2.

इ. स. पू. ४५७ मध्ये सुरू होणारे एकोणसत्तर आठवडे तुम्हाला ख्रिस्ताच्या बाप्तिस्म्यापर्यंत आणि त्या आठवड्यांच्या आरंभीपर्यंत आणतात, ज्यामध्ये त्याने करार दृढ केला; आणि तो करार देवाच्या “वादाचा” करार होता. परंतु “सात आठवडे, आणि बासष्ट आठवडे” या वाक्यांशामुळे एक आठवड्यांचा आठवडा (एकोणपन्नास वर्षे) हा त्या एकोणसत्तर आठवड्यांपासून वेगळा दर्शविला गेला होता. इ. स. पू. ४५७ पासून एकोणपन्नास वर्षे असावयाची होती; हा लेवीय अध्याय पंचविसातील कराराचा आणि जुबिली उत्सवाचा स्पष्ट निर्देश होता. ती एकोणपन्नास वर्षे केवळ जुबिलीच्या चक्रांचे प्रतीक नव्हती, तर पेन्टेकोस्टचेही होती, जो आठवड्यांच्या सणातील एकोणपन्नास दिवसांनंतर येणारा पन्नासावा दिवस आहे.

तेवीसशे वर्षांतील पहिले एकोणपन्नास वर्षे, चारशे नव्वद वर्षे, आणि ज्यावेळी करार दृढ करण्यात आला तो सप्ताह—हे सर्व लेवीयविधी अध्याय सव्वीसमध्ये “सात वेळा” असे दर्शविलेल्या दोन हजार पाचशे वीस वर्षांशी थेट संबंधित आहेत. तेवीसशे वर्षांच्या भविष्यवाणीतील प्रत्येक घटक १८६३ मध्ये अॅडव्हेंटिझमने बाजूस ठेवून नाकारलेल्या “सात वेळा” यांच्याशी थेट संबंधित आहे. “सात वेळा” हे जुबिली कराराचे प्रतीक आहे, आणि या कारणास्तव हेही लक्षात घेतले पाहिजे की जेव्हा तेवीसशे वर्षे २२ ऑक्टोबर, १८४४ रोजी समाप्त झाली, तेव्हाच दोन हजार पाचशे वीस वर्षेदेखील त्या अचूक दिवशी समाप्त झाली; कारण मोशेने लेवीयविधी अध्याय पंचवीसमध्ये नोंद केले आहे:

आणि तू स्वतःसाठी वर्षांच्या सात सव्वाथांची गणना करशील, म्हणजे सात वेळा सात वर्षे; आणि वर्षांच्या त्या सात सव्वाथांचा कालावधी तुझ्यासाठी एकोणपन्नास वर्षांचा होईल. मग सातव्या महिन्याच्या दहाव्या दिवशी, म्हणजे प्रायश्चित्ताच्या दिवशी, तू जयंतीचा रणशिंग निनादवशील; तुम्ही तुमच्या सर्व देशभर ते रणशिंग निनादवावे. लेवीय २५:८, ९.

तेवीसशे वर्षांच्या कालावधीतील प्रत्येक भविष्यवाणीचा कालखंड, लेवीयविवरण छब्बीस मधील "सात वेळा" यांच्याशी थेट संबंधित आहे; यामध्ये हे दोन्ही भविष्यवाणीचे कालखंड ज्या दिवशी संपले तो दिवसही समाविष्ट आहे. पहिल्या एकोणपन्नास वर्षांनी यरुशल्लेमचे पुनर्निर्माण व पुनर्स्थापना करण्याचे कार्य दर्शविले, जे देवाचे लोक बाबेलमधून बाहेर आले तेव्हा अंतिमरूपाने पूर्ण होणार होते. तिसऱ्या हुकूमनाम्यापूर्वी मंदिर पूर्ण झाले होते, जसे तिसरा देवदूत येण्यापूर्वी मिलरवादी मंदिर पूर्ण झाले होते. तरीसुद्धा इ.स.पूर्व ४५७ नंतर "रस्ता" अजून "पुन्हा बांधला" जाणे आवश्यक होते, आणि "भित" देखील, "संकटकालात." अल्फा आणि ओमेगा म्हणून, येशू नेहमी एखाद्या गोष्टीच्या आरंभीद्वारे त्या गोष्टीचा शेवट दाखवितो; आणि २२ ऑक्टोबर, १८४४ नंतर, मिलरवाद्यांनी "रस्ता" आणि "भित" "संकटकालात" पूर्ण करावयाचे होते.

बहीण व्हाईट यांनी यरुशल्लेमाभोवती असलेल्या प्रत्यक्ष संरक्षणभिंतीची ओळख देवाच्या नियमाचे प्रतीक म्हणून करून दिली आहे, आणि २२ ऑक्टोबर १८४४ नंतर लगेचच विश्वासू लोकांना स्वर्गीय पवित्रस्थानात नेण्यात आले व त्यांनी देवाचा नियम (भित) ओळखला. सव्वाथासह देवाचा नियम ओळखण्यासाठी मिलराइटांना प्राचीन इस्राएलच्या कराराकडे परत नेण्यात आले. प्रत्यक्ष "रस्त्याची" पुनर्स्थापना ही तीच पुनर्स्थापना आहे जी मिलराइट यिर्मयाच्या "जुन्या मार्गाकडे" परतले तेव्हा आध्यात्मिक रीतीने साध्य झाली. भित व रस्ता स्थापिले जात असलेल्या काळात जे "कष्टमय काळ" असणार होते, ते १८४४ नंतर पूर्ण व्हावयाचे होते, आणि त्या वेळी समीप आलेले, व लवकरच त्याच इतिहासात सुरू झालेले गृहयुद्ध, त्या कष्टमय काळांचे प्रतिनिधित्व करीत होते.

जर ते विश्वासू राहिले असते, तर ते जुबिलीच्या प्रतीकात्मक पन्नासाव्या वर्षापर्यंत पोहोचले असते (ज्यात दासांना मुक्त केले जाते), ज्याचे प्रतिनिधित्व पेन्टेकोस्टच्या पन्नासाव्या दिवसानेही केले होते (ज्यात मुक्तीचा संदेश संपूर्ण जगात जातो). परंतु १८४४ नंतर बहुतेकांनी शब्बाथाच्या प्रकाशाला विरोध केला, आणि १८६३ मध्ये त्यांनी मोशेचा संदेशही ("सात वेळा") नाकारला, जो एल्याह (विल्यम मिलर) यांच्या द्वारे त्यांच्यापर्यंत पोहोचविण्यात आला होता. दुसऱ्या शब्दांत, त्यांनी "रस्ता" (जुने मार्ग) यापासून माघार घेतली, जो त्यांनी पुनर्स्थापित करून त्यात चालावयाचे होते.

येशू नेहमी आरंभाच्या आधारे अंताचे चित्रण करतो, आणि शेवटच्या दिवसांत दहा कुमारींचा दृष्टांत पुन्हा घडतो तेव्हा यरुशल्लेम पुनर्स्थापित करण्याचे कार्य पुन्हा पूर्ण केले जाणार आहे. "रस्ता आणि भित" "संकटकालीन काळात" बांधले जातील. आपण आता त्या संकटकालीन काळात प्रवेश करीत आहोत. २२ ऑक्टोबर, १८४४, निकट येणाऱ्या रविवारी कायद्याचे प्रतीक आहे; म्हणून, प्रकटीकरण अकरा मधील "महाभूकंपाच्या घडी"चा आगमनकाळ येतो तेव्हा, रस्ता आणि भित संकटकालीन काळात बांधले जातील. आता आपण त्या संकटकालीन काळाची ओळख इस्लामच्या तीव्र होत चाललेल्या युद्धकार्यातून निर्माण झालेल्या "राष्ट्रांच्या क्रोध" अशी करणार आहोत.

"कष्टाच्या काळा"विषयी पूर्वी जे लिहिले गेले होते त्याचे स्पष्टीकरण देताना, तिने असे एक स्पष्टीकरण दिले आहे की जे Early Writings या पुस्तकात नोंदविलेले आहे.

"१. पृष्ठ ३३ वर पुढीलप्रमाणे दिले आहे: 'मी पाहिले की पवित्र शब्बाथ हा देवाच्या खऱ्या इस्राएल आणि अविश्वासू यांच्यामधील विभाजनाची भित आहे, आणि राहिल; तसेच शब्बाथ हा देवाच्या प्रिय, प्रतीक्षारत संतांची हृदये एकत्र आणणारा महान प्रश्न आहे. मी पाहिले की देवाची अशी मुले आहेत जी शब्बाथ पाहत नाहीत आणि पाळत नाहीत. त्यांनी त्याविषयीचा प्रकाश नाकारलेला नाही. आणि संकटकालाच्या आरंभी, आम्ही पुढे जाऊन शब्बाथ अधिक पूर्णपणे घोषित केला तेव्हा आम्ही पवित्र आत्म्याने परिपूर्ण झालो होतो.'"

“हे दर्शन 1847 मध्ये देण्यात आले, त्या वेळी शब्बाथ पाळणारे अॅडव्हेंट बंधू फारच थोडे होते; आणि त्यांपैकीही थोड्यांच असे मत होते की त्याचे पालन हे देवाच्या लोकांमध्ये आणि अविश्वासूंमध्ये भदरेषा आखण्याइतके पुरेसे महत्त्वाचे आहे. आता त्या दर्शनाची पूर्तता दिसू लागली आहे. येथे उल्लेखिलेला ‘त्या क्लेशकाळाचा आरंभ’ हा महामारी ओतल्या जाऊ लागतील त्या काळास सूचित करत नाही, तर त्या ओतल्या जाण्याच्या अगोदरच्या एका अल्प कालखंडास सूचित करतो, जेव्हा ख्रिस्त पवित्रस्थानात आहे. त्या वेळी, तारणाचे कार्य समाप्तीकडे येत असताना, पृथ्वीवर क्लेश येऊ लागतील, आणि राष्ट्रे क्रोधित होतील; तरीही तिसऱ्या देवदूताच्या कार्यास अडथळा येऊ नये म्हणून त्यांना आवर घातला जाईल. त्या वेळी ‘उशिराचा पाऊस,’ किंवा प्रभूच्या सन्निधीतून येणारे ताजेतवानेपण, येईल, जेणेकरून तिसऱ्या देवदूताच्या मोठ्या घोषणेस सामर्थ्य प्राप्त होईल आणि सात शेवटच्या महामारी ओतल्या जातील त्या काळात उभे राहण्यासाठी संतांना तयार केले जाईल.” Early Writings, 85.

प्रोबेशनाची मुदत संपण्यापूर्वी “थोडा काळ” असा एक अवधी असतो, जेव्हा “राष्ट्रे क्रोधित होतील, तरीही आवरून धरली जातील.” त्याच वेळी “उत्तरकाळाचा पाऊस” येतो. “राष्ट्रांच्या क्रोधाचा” हा एक प्रतीकात्मक संकेत आहे, जो प्रकटीकरण अध्याय अकरामध्ये ओळखला जातो.

आणि राष्ट्रे क्रोधित झाली होती, आणि तुझा क्रोध आला आहे, आणि मृतांचा न्याय व्हावा अशी वेळ आली आहे, आणि तुझे सेवक असलेल्या संदेष्ट्यांना, आणि पवित्र जनांना, आणि लहानथोर अशा तुझ्या नावाचे भय बाळगणाऱ्यांना प्रतिफळ द्यावे, आणि पृथ्वीचा नाश करणाऱ्यांचा नाश करावा. प्रकटीकरण ११:१८.

सिस्टर व्हाइट या वचनावर भाष्य करतात.

“मी पाहिले की राष्ट्रांचा क्रोध, देवाचा कोप, आणि मेलेल्यांचा न्याय करण्याची वेळ या वेगवेगळ्या व स्वतंत्र गोष्टी होत्या, आणि त्या एकामागोमाग एक येणार होत्या; तसेच मिखाएल अद्याप उठला नव्हता, आणि ‘जे कधी झाले नव्हते तसे क्लेशाचे दिवस’ अद्याप सुरू झाले नव्हते. राष्ट्रे आता क्रोधित होत आहेत; परंतु जेव्हा आपला महायाजक पवित्रस्थानातील आपले कार्य पूर्ण करील, तेव्हा तो उठेल, सूडाची वस्त्रे धारण करील, आणि मग शेवटच्या सात पीडा ओतल्या जातील.”

“मी पाहिले की चार देवदूत चार वारे रोखून धरतील, जोपर्यंत येशूचे पवित्रस्थानातील कार्य पूर्ण होत नाही; आणि त्यानंतर सात शेवटच्या पीडा येतील.” Early Writings, 36.

“राष्ट्रांचा संताप” हा कृपाकाल बंद होण्याच्या अगदी आधी घडतो, कारण त्यानंतर “देवाचा क्रोध” येतो. “देवाचा क्रोध” कृपाकाल बंद झाल्यावर प्रगट होतो, आणि “मृतांचा न्याय करण्याची वेळ” हा सहस्राब्दीच्या काळात होणाऱ्या न्यायाचा निर्देश करतो; १८४४ मध्ये सुरू झालेल्या मृतांच्या न्यायाचा तो निर्देश करित नाही.

आणि मी एक देवदूत स्वर्गातून खाली उतरलेला पाहिला; त्याच्या हातात अथांग खाईची किल्ली आणि एक मोठी साखळी होती. आणि त्याने त्या अजगराला, त्या जुन्या सर्पाला, जो सैतान आणि दियाबल आहे, धरून एक हजार वर्षे बांधून ठेवले, आणि त्याला अथांग खाईत टाकले, आणि तिला बंद करून त्याच्यावर मोहोर लावली, जेणेकरून एक हजार वर्षे पूर्ण होईपर्यंत त्याने राष्ट्रांना आणखी फसवू नये; आणि त्यानंतर त्याला थोड्या काळाकरिता सोडण्यात आले पाहिजे. आणि मी सिंहासने पाहिली, आणि त्यांच्यावर ते बसले, आणि त्यांना न्यायाधिकार देण्यात आला; आणि मी त्यांची आत्मे पाहिली, ज्यांचे येशूच्या साक्षीमुळे आणि देवाच्या वचनाने शिरच्छेद करण्यात आले होते, आणि ज्यांनी त्या पशूची किंवा त्याच्या प्रतिमेची उपासना केली नव्हती, आणि आपल्या कपाळावर किंवा आपल्या हातांवर त्याची खूण घेतली नव्हती; आणि ते जिवंत झाले व ख्रिस्ताबरोबर एक हजार वर्षे राज्य करू लागले. प्रकटीकरण 20:1-4.

संतांना “दिलेला” न्याय हे दर्शवितो की सहस्रकाळात ते दुष्टांवर न्याय करतील; याचा अर्थ असा नाही की त्यांच्यावर न्याय केला जाईल.

“पहिल्या पुनरुत्थान आणि दुसऱ्या पुनरुत्थान यांमधील हजार वर्षांच्या काळात दुष्टांचा न्यायनिवाडा होतो. प्रेषित पौल या न्यायनिवाड्याकडे दुसऱ्या आगमनानंतर घडणाऱ्या घटनेप्रमाणे निर्देश करतो. ‘योग्य वेळ येण्यापूर्वी, प्रभु येईपर्यंत, कोणाचाही न्याय करू नका; कारण तो अंधारातील गुप्त गोष्टी प्रकाशात आणिल आणि अंतःकरणातील हेतू प्रकट करील.’ 1 Corinthians 4:5. दानिएल जाहीर करतो की, जेव्हा अनादि दिवसांचा आला, तेव्हा ‘परात्पर परमेश्वराच्या पवित्र जनांच्या पक्षाने न्याय देण्यात आला.’ Daniel 7:22. त्या वेळी नीतिमान देवासाठी राजे आणि याजक म्हणून राज्य करतात. प्रकटीकरणामध्ये योहान म्हणतो: ‘मी सिंहासने पाहिली, आणि त्यांच्यावर लोक बसले; आणि न्याय करण्याचा अधिकार त्यांना देण्यात आला.’ ‘ते देवाचे व ख्रिस्ताचे याजक होतील आणि त्यांच्याबरोबर हजार वर्षे राज्य करतील.’ Revelation 20:4, 6. याच वेळी, पौलाने पूर्वकथन केल्याप्रमाणे, ‘पवित्र जन जगाचा न्याय करतील.’ 1 Corinthians 6:2. ख्रिस्ताशी ऐक्याने ते दुष्टांचा न्याय करतात, त्यांच्या कृतींची तुलना नियमग्रंथाशी, म्हणजे बायबलशी, करून शरीरात केलेल्या कर्मानुसार प्रत्येक प्रकरणाचा निर्णय करतात. नंतर दुष्टांनी भोगावयाचा जो हिस्सा आहे तो त्यांच्या कर्मानुसार मोजून ठरविला जातो; आणि तो त्यांच्या नावांसमोर मृत्यूच्या पुस्तकात नोंदविला जातो.”

“सैतान तसेच दुष्ट देवदूत यांचाही ख्रिस्त व त्याचे लोक यांच्याद्वारे न्याय केला जातो. पौल म्हणतो: ‘आपण देवदूतांचा न्याय करू हे तुम्हांस ठाऊक नाही काय?’ वचन 3. आणि यहूदा घोषित करतो की, ‘ज्या देवदूतांनी आपली पहिली स्थिती राखली नाही, तर आपले स्वतःचे निवासस्थान सोडून दिले, त्यांना त्याने महान दिवसाच्या न्यायापर्यंत अंधाराखाली अनंत साखळ्यांत राखून ठेवले आहे.’ यहूदा 6.”

“हजार वर्षांच्या समाप्तीला दुसरे पुनरुत्थान होईल. तेव्हा दुष्ट मेलेल्यांतून उठविले जातील आणि ‘लिखित न्याय’ अंमलात आणण्यासाठी देवासमोर उभे राहतील. म्हणूनच, प्रकटीकरण करणारा, धर्मीच्या पुनरुत्थानाचे वर्णन केल्यानंतर, असे म्हणतो: ‘बाकीचे मेलेले हजार वर्षे पूर्ण होईपर्यंत पुन्हा जिवंत झाले नाहीत.’ प्रकटीकरण 20:5. आणि यशया दुष्टांविषयी घोषित करतो: ‘ते खड्ड्यात कैद्यांना जसे एकत्र जमवितात तसे एकत्र जमविले जातील, आणि त्यांना बंदीगृहात बंद केले जाईल, आणि बऱ्याच दिवसांनंतर त्यांची भेट घेतली जाईल.’ यशया 24:22.” द ग्रेट कॉन्ट्रोव्हर्स, 660, 661.

म्हणून हे स्पष्ट आहे की “राष्ट्रांचा क्रोध” हा परिविक्षाकाल संपण्यापूर्वी जगावर येणाऱ्या “संकटमय काळास” सूचित करतो, आणि जेव्हा “राष्ट्रे क्रोधित होतात,” तेव्हा त्यांना त्याच वेळी “आटोक्यात धरलेले” असते.

“मी पाहिले की राष्ट्रांचा क्रोध, देवाचा कोप, आणि मेलेल्यांचा न्याय करण्याची वेळ या वेगवेगळ्या व स्पष्टपणे भिन्न गोष्टी होत्या, आणि त्या एकामागून एक येत होत्या.” Early Writings, 36.

जेव्हा “राष्ट्रे संतप्त होतात,” त्या वेळी उत्तरवृष्टी पडू लागते.

“त्या वेळी, जेव्हा तारणाचे कार्य समाप्तीच्या अवस्थेकडे जात असेल, तेव्हा पृथ्वीवर संकट येत असेल, आणि राष्ट्रे क्रोधित होतील; तरीही तिसऱ्या देवदूताच्या कार्यास अडथळा येऊ नये म्हणून त्यांना आवर घातला जाईल. त्या वेळी ‘उत्तरकाळचा पाऊस,’ किंवा प्रभूच्या सान्निध्यातून येणारे ताजेतवानेपण, येईल, जेणेकरून तिसऱ्या देवदूताच्या मोठ्या घोषणेला सामर्थ्य प्राप्त होईल, आणि सात शेवटच्या पीडा ओतल्या जातील त्या काळात पवित्र जनांना स्थिर उभे राहण्यास तयार केले जाईल.” Early Writings, 85.

एक असा क्षण येतो, जेव्हा “राष्ट्रे क्रोधित होतात,” परंतु त्याच वेळी त्यांना “आटोक्यात ठेवले जाते.” त्याच वेळी ख्रिस्त आपल्या गौरवाच्या राज्याची स्थापना करतो, कारण तो उत्तरवृष्टीच्या काळात आपल्या राज्याची स्थापना करतो.

“उत्तरकालीन पाऊस त्यांच्यावर येत आहे जे शुद्ध आहेत—तेव्हा सर्वजण तो पूर्वीप्रमाणे स्वीकारतील.”

“जेव्हा ते चार देवदूत हात सोडतील, तेव्हा ख्रिस्त आपले राज्य स्थापन करील. जे आपल्याला शक्य ते सर्व करीत आहेत, त्यांच्याशिवाय कोणालाही उत्तरकालीन पाऊस प्राप्त होणार नाही.” Spalding and Magan, 3.

Early Writings मधील मागील दोन उताऱ्यांवरून हे स्पष्ट होते की, जेव्हा राष्ट्र क्रोधित होतात आणि त्याच वेळी “आवरून धरली” जातात, तेव्हा चार देवदूत चार वारे रोखून धरतात. म्हणून राष्ट्रांच्या क्रोधित होण्याचे प्रतिनिधित्व “चार वारे” असे केलेले आहे. तिने हेही नमूद केले की, ज्या वेळी चार देवदूत त्या क्रोधित राष्ट्रांना आवरून धरतात, त्या वेळी उत्तरवृष्टी येईल. उत्तरवृष्टी येते त्या वेळी जो कालखंड आरंभ होतो—जो राष्ट्र क्रोधित होतात, तरीही आवरून धरली जातात, तोच काळ आहे—तो मायकल उभा राहेपर्यंत आणि मानवी परीक्षाकाळ संपेपर्यंत चालू राहतो. तो कालखंड तारणाचा दरवाजा बंद होत जाण्याचा काळ आहे, आणि म्हणून तो परमपवित्र स्थानी ख्रिस्ताच्या शेवटच्या कार्याचे प्रतिनिधित्व करतो; हा तोच कालखंड आहे, ज्यात तो न्यायाच्या पुस्तकांतून मनुष्यांची पापे किंवा त्यांची नावे पुसून टाकत आहे, असे ओळखले जाते. तो कालखंड—जेव्हा देवदूत चार वारे रोखून धरतात—हा एक लाख चव्वेचाळीस हजारांच्या मुद्रांकनाचा काळ आहे.

तिसऱ्या धिक्काराचा इस्लाम ही ती सत्ता आहे जी “राष्ट्रांना संतापवते,” आणि तिसरा धिक्कार ११ सप्टेंबर २००१ रोजी आला, परंतु इस्लामला तत्काळ “आटोक्यात ठेवण्यात” आले. “पूर्ववारा” हे इस्लामचे एक प्रतीक आहे, आणि यशया “पूर्ववारा” याला तो “प्रचंड वारा” म्हणून ओळखतो, ज्याला देव “आवरतो” (रोखतो). इस्लामचे युद्ध वारंवार प्रसववेदनांत असलेल्या स्त्रीप्रमाणे चित्रित केले जाते, कारण ते एक तीव्र होत जाणारे युद्ध आहे, जे ११ सप्टेंबर २००१ रोजी सुरू झाले, जेव्हा प्रकटीकरण अठराव्या सामर्थ्यवान देवदूताने अवतरण केले, आणि हे न्यूयॉर्क शहरातील महान इमारती पाडण्यात आल्याने चिन्हांकित झाले.

“आता असा शब्द पसरत आहे काय की न्यूयॉर्क समुद्राच्या प्रचंड लाटेने वाहून जाईल, असे मी घोषित केले आहे? हे मी कधीच म्हटलेले नाही. तेथे उभारत असलेल्या उंच इमारतींकडे, मजल्यामागून मजले चढत जात असताना, मी पाहिले तेव्हा मी असे म्हटले, ‘जेव्हा प्रभु पृथ्वीला भयंकर रीतीने हादरविण्यास उठेल, तेव्हा किती भयंकर दृश्ये घडतील!’ तेव्हा प्रकटीकरण 18:1-3 मधील शब्द पूर्ण होतील. प्रकटीकरणाच्या अठराव्या अध्यायाचा संपूर्ण भाग पृथ्वीवर येऊ घातलेल्या गोष्टींबद्दलचा इशारा आहे. परंतु न्यूयॉर्कवर नेमके काय येणार आहे याविषयी मला विशेष प्रकाश मिळालेला नाही; एवढेच मला ठाऊक आहे की एक दिवस तेथील त्या महान इमारती देवाच्या सामर्थ्याच्या वळणावळणाने व उलथापालथीने खाली पाडल्या जातील. मला दिलेल्या प्रकाशावरून मला ठाऊक आहे की जगात विनाश आहे. प्रभुकडून एकच शब्द, त्याच्या महान सामर्थ्याचा एकच स्पर्श, आणि या प्रचंड रचना कोसळून पडतील. अशी दृश्ये घडतील की ज्यांची भीषणता आपण कल्पनाही करू शकत नाही.” Review and Herald, July 5, 1906.

1843 आणि 1850 च्या चार्टसमध्ये इस्लामचे प्रतिनिधित्व “युद्धघोडे” असे केलेले आहे. प्रकटीकरणाच्या नवव्या अध्यायात, जिथे पहिल्या आणि दुसऱ्या हायशी संबंधित इस्लाम मांडलेला आहे, तेथे इस्लामचे स्वरूप इस्लामच्या राजाच्या नावाद्वारे ओळखले जाते.

आणि त्यांच्यावर एक राजा होता, जो अथांग खाईचा देवदूत आहे; त्याचे नाव इब्री भाषेत अबद्दोन आहे, परंतु ग्रीक भाषेत त्याचे नाव अपोल्ल्योन आहे. प्रकटीकरण 9:11.

हे वचन, जे नवव्या अध्यायातील अकरावे वचन आहे, भविष्यसूचक रीतीने हे ओळख करून देते की, जुन्या करारात (इब्री) दर्शविलेले असो किंवा नव्या करारात (ग्रीक), इस्लामचे स्वरूप अबद्दोन किंवा अपोल्ल्योन असे आहे. या दोन्ही नावांचा अर्थ “विनाश आणि मृत्यू” असा आहे.

“देवदूत चार वारे धरून ठेवत आहेत; त्यांचे चित्रण एका क्रोधित घोड्याप्रमाणे केलेले आहे, जो सुटून जाऊन संपूर्ण पृथ्वीच्या पृष्ठभागावर धावून जाण्याचा प्रयत्न करीत आहे, आणि आपल्या मार्गात विनाश व मृत्यू वाहून नेत आहे.” Manuscript Releases, volume 20, 217.

चार वारे हे बायबलमधील भविष्यवाणीचे उग्र घोडे आहेत, जे बेभान होऊन सुटण्याचा प्रयत्न करीत आहेत. त्या उग्र घोड्याचे भविष्यसूचक वैशिष्ट्यांपैकी एक म्हणजे तो आवरलेला आहे, तरीही तो सुटून संपूर्ण पृथ्वीवर “विध्वंस आणि मृत्यू” आणण्याचा प्रयत्न करीत आहे.

आम्ही पुढील लेखात या विषयांवर पुढेही विचार करू.

“अहो, देवाच्या लोकांना हजारो नगरांवर येऊ घातलेल्या विनाशाची जाणीव असती तर किती बरे झाले असते; ही नगरे आता जवळजवळ मूर्तिपूजेला अर्पिली गेली आहेत! परंतु जे अनेक जण सत्याची घोषणा करीत असले पाहिजेत, ते आपल्या बंधूवर दोषारोप करीत आहेत आणि त्यांचा निषेध करीत आहेत. देवाची परिवर्तन करणारी शक्ती जेव्हा मनांवर येईल, तेव्हा निश्चित बदल घडून येईल. मनुष्यांना टीका करण्याची आणि इतरांना पाडून टाकण्याची काहीही प्रवृत्ती राहणार नाही. ते अशा स्थितीत उभे राहणार नाहीत की ज्यामुळे जगावर प्रकाश चमकण्यास अडथळा निर्माण होईल. त्यांची टीका, त्यांचे दोषारोप, हे थांबतील. शत्रूच्या शक्ती युद्धासाठी एकत्र जमत आहेत. कठोर संघर्ष आपल्या पुढे आहेत. एकत्र या, माझ्या बंधूंना आणि भगिनींना, एकत्र या. ख्रिस्ताशी बांधलेले राहा. ‘तुम्ही म्हणू नका, संघ झाला आहे,... आणि ते ज्या गोष्टीची भीती बाळगतात, तिची तुम्ही भीती बाळगू नका, न घाबरा. सैन्यांचा परमेश्वर, त्यालाच पवित्र माना; तोच तुमची भीती असो, तोच तुमचे भय असो. आणि तो पवित्रस्थान ठरेल; परंतु इस्राएलच्या दोन्ही घराण्यांसाठी तो अडखळण्याचा धोंडा आणि अपराधाचा खडक ठरेल, आणि यरुशलैमच्या रहिवाशांसाठी सापळा व फास ठरेल. आणि त्यांच्यामधील बरेच जण अडखळतील, पडतील, चूरचूर होतील, सापळ्यात अडकतील, आणि पकडले जातील.’”

“जगत हे एक रंगमंच आहे. त्यातील कलाकार, म्हणजे त्याचे रहिवासी, शेवटच्या महान नाट्यात आपापली भूमिका साकार करण्याची तयारी करीत आहेत. देव दृष्टीआड झाला आहे. मानवजातीच्या महान समूहांत एकता नाही, जोपर्यंत मनुष्य आपापले स्वार्थी हेतू साध्य करण्यासाठी एकत्र संधि करीत नाहीत. देव पाहत आहे. आपल्या बंडखोर प्रजेसंबंधी त्याचे उद्देश पूर्ण होतील. जग मनुष्यांच्या हातात सोपविलेले नाही, जरी देव काही काळाकरिता गोंधळ व अव्यवस्थेच्या तत्वांना प्रभुत्व गाजवू देत आहे. अधःस्थित एक सामर्थ्य नाट्यातील शेवटची महान दृश्ये घडवून आणण्यासाठी कार्य करीत आहे,—सैतान ख्रिस्त म्हणून येत आहे, आणि जे गुप्त संस्थांमध्ये स्वतःला परस्परांशी बांधून घेत आहेत त्यांच्यामध्ये तो सर्व प्रकारच्या अधार्मिक फसवणुकीसह कार्य करीत आहे. जे संघटित संधिच्या मोहाला शरण जात आहेत, ते शत्रूच्या योजना प्रत्यक्षात आणीत आहेत. कारणानंतर परिणाम येणारच.”

“अधर्म जवळजवळ आपल्या मर्यादेपर्यंत पोहोचला आहे. गोंधळाने जग भरून गेले आहे, आणि लवकरच मानवांवर एक महान भय येणार आहे. अंत अगदी समीप आहे. आपण, जे सत्य जाणतो, जगावर लवकरच प्रचंड आश्चर्याप्रमाणे येऊन पडणाऱ्या गोष्टीसाठी तयारी करीत असले पाहिजे.” Review and Herald, September 10, 1903.